

nutno poděkovat za to, že vydal svědectví pravdě o merituu věci. Je to za daných okolností věc opravdu potěšitelná a hodná vděčného uznání. Pokud jde o to, že jsem obvinil pana Schulze z falšování skutečnosti, ač dle názoru Teigova dopustil se pouhého omylu z neinformovanosti, soudím, že důvěřivé mínění Teigovo svědčí sic o jeho shovívavé lidumilnosti, avšak může je stěžít obhájit, uvědomí-li si, že tenkrát byl Schulz čelným a zasvěceným členem Devětsilu a dokonce snad jeho jednatelem. Trvám dále na tom, že K. Teige byl jediným přímým spolupracovníkem Wolkerovým na zmíněném manifestu, protože Seifert již tehdy se příliš netrudil teoretickými hlavolamy, Nezval nebyl ještě pořádným a ortodoxním členem Devětsilu a na onom večeru v debatě pronesl dokonce jakési zmatené vyznání, svědčící o smýšlení daleko spíše anarchistickém než komunistickém, a mé hovory s Wolkerem o příslušných otázkách hrály při formulaci manifestu úlohu zcela podřadnou. Ne zcela věrojatné zdá se mi také prohlášení Teigovo o tom, že mu byl cizí názor Wolkerův o optimismu nového umění. Soudím zcela naopak, že právě v tomto vítaném bodě dostalo se Wolkerovi souhlasu Teigova, nebyl-li Teigovým vlivem přímo inspirován. Pokud se pamatují, byl již tehdy Teige vyznavačem optimistického názoru tvůrčího, a to nejen pro domo sua. Myslím, že již tehdy hlásal odtragičtění proletářské poezie a že tato optimistická tendence měla pak

pokračování v jeho kodifikaci základního článku poetismu. Slova Teigova, že „chyba a nesmysl, jichž se Schulz dopustil, snad ani nestály za tolik řečí“, nevím, zda se vztahují na přítomný obšírný článek K. Teiga samého anebo na mne. Pokud mohu srovnat, věnoval jsem věci Wolkerova manifestu v souvislosti s K. Schulzem méně místa, než sám K. Teige nyní, a věnoval bych mu pozornost ještě menší, popřípadě žádnou, kdybych počínání Schulzovo nepokládal za zjev symptomatický, jak jsem ostatně uvedl již na počátku své stati v minulém čísle t. l. Konečně nemohu sdílet ani naději, již se tak bezpečně kojí Karel Teige, že totiž literární historie nebude se pro svá data uchylovat do Lidových novin. I literární historie bere své dobré, kdekoliv je najde — a nezmění na tom ničeho ani indignace Teigova. A jde tedy pouze o to, aby to, co literární historie nalezne, bylo vskutku dobré. Že k tomu K. Teige vydatně a včasně přispěl svým prohlášením, za to mu znovu děkuji.

(Host 6, č. 9—10, červenec 1927)